

3. Поппер К. Відкрите суспільство і його вороги: [в 2 т.] / К. Поппер. – К.: Основи, 1994. – Т.1. – 494 с.

4. Смирнова Е. Социология образования / Е. Смирнова. – Спб.: Интерсоцис, 2006. – 192 с.

5. Фруммин И. Основные подходы к проблеме равенства образовательных возможностей / И. Фруммин // Вопросы образования. – 2006. - №2. – С. 5-22.

Салата Г.В.
salaty@bigmir.net

доктор історичних наук, доцент,
доцент кафедри інформаційних технологій факультету інформаційної політики
і кібербезпеки Київського національного університету культури і мистецтв,
м. Київ, Україна

ПОСТМОДЕРНА МОДЕЛЬ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В ОСВІТНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Актуальність проблеми зумовила необхідність інтегративного підходу до управління навчально-пізнавальною діяльністю студентів вищих навчальних закладів на карантині. Використання інноваційних технологій у дистанційному навчанні здатне актуалізувати мотивацію студентської молоді до навчання, урізноманітнити її індивідуально-орієнтовані стратегії пізнавальної діяльності. Не виключено, що процес адаптації в навчальному середовищі за традиційною моделлю навчання буде більш ефективним для першокурсників.

Нова парадигма навчання із застосуванням сучасних педагогічних моделей орієнтує викладачів університету на виявлення індивідуальних освітніх та професійних потреб студента та розробку програм для оновлення його мотивації до досягнення академічних успіхів і на відповідність його вимогам. Підхід до аналізу

світової постмодерністської системи освіти на досвіді європейських країн, зокрема, постмодерної моделі навчання українського суспільства, включає соціальні контакти в системі «викладач – студент» з урахуванням сучасних інформаційних технологій та різних форм дистанційного навчання.

Постмодерна модель навчання систематизує знання у галузі педагогічного моделювання управління пізнавальною діяльністю студентів в умовах переважно дистанційного навчання, а також важлива для опису та аналізу викладачем університету та вдосконалення змішаної системи навчальної діяльності в освіті, впровадження європейських досягнень психолого-педагогічної науки та практики.

Постмодерна модель навчання як складна освітня система, яка взаємопов'язана між класичною та постмодерною структурами освіти, побудована на принципах детермінізму (внаслідок соціальних криз в освіті та актуалізації потреб учасників освітнього процесу), індетермінізму (універсальний взаємозв'язок наші явища) та додатковості (як знання особливостей навчальної діяльності студентів засобами не лише психології та педагогіки, але й інформаційно-технологічних дисциплін).

Постмодерні реалії освіти пов'язані з переосмисленням необхідності нових реформ, втратою цінностей сучасної освіти, кризами професіоналізації. У зв'язку з цим важливо знайти шляхи збереження найкращих технологій оптимізації пізнавальної діяльності студентів закладів вищої освіти. Зміна статусу знань у суспільстві призвела до формування нової освітньої парадигми, в центрі якої замість питання «що знають студенти?» ставиться питання «хто вони?». Постмодернізм не визнає цілісності, універсальності знань, але на перший план ставить частини, відмінності, диференціації, плюралізм, тобто заперечує так звану «модель знань» освіти і розглядає знання як суб'єктивну конструкцію.

Важливою ефективною характеристикою постмодерної моделі навчання є індивідуально-суб'єктивна активність студентів у пізнанні, у оволодінні компетентностями завдяки певним особистим і професійним якостям, самостійності в опрацюванні матеріалу. Освітні та професійні компетенції формуються успішно

завдяки зменшенню зовнішнього, зокрема мотиваційного впливу викладачів на навчальну діяльність учня.

Показником продуктивності постмодерної моделі навчання є досягнення студентами як процедурного, так і ефективного успіху. Управління пізнавальною діяльністю студентів у постмодерній моделі навчання в карантині має свої специфічні особливості: індивідуальні можливості студентів, їхні особисті ресурси в професіоналізації, з акцентом на опрацювання значного масиву інформації. Ефективність пізнавальної діяльності студентів повинна забезпечуватись фаховими професіоналами, здатними досліджувати особливості свого пізнання, пам'яті, мислення, уваги, творчої уяви, почуттів та сприйняття та розробляти індивідуальні програми [1].

Особливості когнітивного управління студентами в постмодерній моделі навчання пов'язані з інформаційними технологіями, їх постійним оновленням, розширенням когнітивного простору в межах кожної дисципліни та перетворенням когнітивного пізнання у структурований досвід. У зв'язку з цим управління пізнавальною діяльністю студентів здійснюється за допомогою таких підходів: мотиваційно-психологічного, інформаційно-технологічного та інтегративного.

Останнє є оптимальним, оскільки охоплює психолого-педагогічні, інформаційні технології, інновації та віддалені методи цього управління. Суб'єктивними показниками ефективності управління пізнавальною діяльністю студентів є успішність навчальної діяльності студентів та їх внутрішня мотивація до навчання, що формуються не без його об'єктивних показників, професійної компетентності викладачів та їх організованого соціального партнерства.

Внутрішня мотивація навчати студентів є важливим психологічним фактором пізнання, який об'єднує практично всі суб'єктивні показники управління пізнавальною діяльністю студентів, їх особистісні та мотиваційні особливості, професійну самосвідомість та позитивне самоствердження у зв'язку з силою волі, досвідом успіху та задоволення.

Використана література:

1. Zozuliak-Sluchyk R. Anthology of Forms of Management of Students' Cognitive Activity Institutions of Higher Education in the Use of Modern Information Technologies / Tytova N., Kozliuk O., Salata H., Ridei N., Yashnyk S., Litvinchuk S. // Systematic Reviews in Pharmacy. – India : Medknow Publications, 2021. – 12(1). – P. 235–241.

Соїна І.Ю.

soinairina2003@gmail.com

кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри української та іноземних мов
Харківської державної академії фізичної культури
м. Харків, Україна

ІНСТРУМЕНТАЛЬНИЙ І ЕКЗИСТЕНЦІАЛЬНИЙ СТАТУС МОВИ

Збереження і ствердження національної ідентичності у глобальному освітньому просторі через її мовні репрезентації може здійснюватися як за моделлю мовної закритості (капсуалізації), так і через трансверсальні комунікативні переходи у глокалізованих освітніх просторах з розширеною мережею інтеркультурних освітніх комунікацій. Мова постає як мезочинник суспільних інтеграцій, який забезпечує узгодженість інформаційних, аксіологічних та комунікативних завдань мови при наданні освіти. Мовне багатоголосся її національних репрезентацій у глобальному освітньому просторі, дотримання горизонтальних зв'язків між цими репрезентаціями і запобігання їх ієрархічного структурування, яке може спричинити руйнацію основ суспільного життя. Мова виконує екзистенційну функцію як засіб встановлення діалогічних, відносин у процесі формування особистості. Мова як засіб соціальної інтеграції та форма репрезентації національної ідентичності потребує особливого ціннісного обґрунтування – особливо у ракурсі запитів національних систем освіти у процесі їхньої системної трансформації [3, 190].